

KIERA CASSOVÁ

tlukot

tisíců

srdečí

COO
BOO

Tlukot tisíců srdcí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

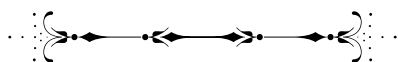


Kiera Cassová
Tlukot tisíců srdcí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

tlukot
tisíců
srdcí



KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

*Therese,
kvůli všemu a vlastně ničemu*



OSTROV

Palác
Meckonah

STRATFEL

Hrad
Vosino

KIALAND

KADIER

HALSGAR

NEOBYDLENA ZEME

MONRIA

CADAAD

SIBRAL

NALK

ROSHMAR

DUKAN

CAPORE

SOGRE

Palác
Meckonah

Hrad
Vosino



The background of the page is a light-colored marbled paper with intricate, swirling patterns in shades of grey and white. Centered on this background is the text 'PRVNÍ ČÁST' in a black, serif font. The text is flanked by decorative elements: on both the left and right sides, there is a horizontal line with a small arrowhead pointing towards the center. At the end of each line, there is a decorative flourish consisting of a series of small dots and a curved line.

PRVNÍ ČÁST



Ve stejnou chvíli, kdy Annika natahovala ruku pro meč, otíral Lennox ze svého ostří krev.

Zadýchaně se rozhlédl po svahu. Další tři duše do sbírky, kterou už dávno přestal počítat. Se všemi ztracenými životy na špičce meče nebyl v dahraínské armádě nikdo, kdo by zpochybnil jeho autoritu. Na druhou stranu Annika prolila krev pouze jednou. Čistě náhodou. Přesto se našlo jen málo těch, kdo by zpochybnili její postavení.

Výrazný rozdíl byl v tom, že kdo mohl, udělal to.

Annika se opatrně postavila, protože ji stále trochu bolely nohy. Udělala pár zkusmých kroků, dokud se nepohybovala s obvyklou grácií, a když vešla do pokoje služebná, obě se shodly, že její chůze je přijatelná. Posadila se k umyvadlu a pohledem v zrcadle zabloudila zpátky k posteli. Meč – schovaný pod matrací – bude muset nechat ještě den nebo dva odpočívát, ale vzrušovala ji možnost otrást jedním z mála pravidel, která byla ještě schopná porušit.

Lennox mezitím zasunul meč do pochvy a vykročil po tichém svahu. Kawan bude jeho hlášením potěšen. Aby udržel svoji stávající situaci, pokaždé se raději ujistil, že mu nedal žádný důvod k nespokojenosti. Až tahle válka skončí – pokud vůbec někdy začala –,

*celé království se bude muset podvolit a Lennox bude tím, kdo mu
šlápne na krk.*

*Annika i Lennox se soustředili na nadcházející den, aniž by tu-
šili, že ten druhý existuje, a neměli ponětí, jak jeden druhému
změní život.*

Nebo že už ho nenávratně změnili.



LENNOX

Cestou zpátky do hradu jsem se snažil rozhodnout, kde se zastavím nejdřív; v kasárnách, nebo v síni. Prohlédl jsem si kabátec a špičky bot a otřel si tvář. Na hřbetu ruky mi ulpěla špína, pot a krev, stejně jako na košili.

Půjdu do síně, ať to všichni vidí.

Zamířil jsem k východní bráně, což byla nejméně udržovaná oblast hradu Vosino. Upřímně, zbytek nebyl o moc lepší.

Z nedostatku lepšího výrazu byl hrad Vosino vybydlený, opuštěný kdovíjakým zapomenutým královstvím. Prohlásili jsme ho za náš domov, ale údržbě se věnovalo minimální úsilí. Koneckonců měl být jen dočasný útočištěm.

Uvnitř jsem spatřil u hlavního stolu sedět Kawana. Jako obvykle měl vedle sebe moji matku.

Nikdo si k nim nikdy nepřisedl. Ani já jsem v životě nedostal pozvání.

Zbytek armády seděl podle libosti a nedodržoval neoficiální hodnosti.

Jakmile jsem překročil práh, upoutal jsem všeobecnou pozornost. Chladně jsem s rukou na jílci meče kráčel středovou ulič-

kou. Konverzace se změnila v šepot a lidé natahovali krky, aby lépe viděli.

Matka si mě všimla první a zamračeně mě sjela blankytně modrýma očima. Když jste vstoupili do našich řad, parádní šaty ustoupily uniformě a většinu zbylo jen velmi málo osobních věcí. Matka z toho těžila; denně chodívala jíst v šatech, které kdysi nosil někdo jiný. Jako jediná žena v hradu Vosino měla toto privilegium.

Po její pravici právě Kawan s tváří zabořenou do poháru hltavě pil. Pak s ním praštil o stůl a otřel si plnovous už tak špinavým rukávem. S těžkým povzdechem se na mě podíval.

„Co to má znamenat?“ zeptal se a mávl rukou k zakrvácené košili.

„Dnes ráno se pokusili utéct tři,“ oznámil jsem mu. „Možná budete chtít pro těla poslat vůz, než se do nich pustí vlci.“

„A to je všechno?“ ujišťoval se Kawan.

A to je všechno?

Nebylo to všechno. Byl to jen nejnovější skutek v řadě činů, které byly vykonány Kawanovým jménem pro dobro našeho lidu, abych prokázal své schopnosti. A tak jsem pouze mlčky stál, oděný v krvi, a čekal jsem, až mě konečně – *konečně* – ocení.

Stál jsem tam a požadoval, aby mě vzal na vědomí.

„Myslím, že je docela působivé poradit si sám potmě se třemi trénovanými rekruty. Uchránit tajemství jak naší polohy, tak i záměřů a vyváznout bez jediného škrábnutí. Ale můžu se mýlit.“

„To děláš často,“ zamumlal. „Tristo, řekni svému synovi, aby se uklidnil.“

Střelil jsem pohledem k matce, která zůstala zticha. Věděl jsem, že se mě jen pokouší vyprovokovat. Byla to jedna z jeho oblíbených kratochvílí. A přesto jsem se ocitl velmi blízko, abych mu na to skočil. Zachránil mě rozruch na chodbě.

„Uhněte! Uhněte!“ křičel chlapec a vběhl do sálu.

Takový křik znamenal jen jedinou věc; nedávná mise skončila a naše jednotky se vrátily.

Otočil jsem se a sledoval, jak Aldrik a jeho poskoci vešli do jídelny a každý z nich za sebou táhl dvě krávy.

Kawan se tiše uchechtl. Ustoupil jsem stranou a sledoval, jak můj okamžik pomíjí.

Aldrik ztělesňoval všechno, co Kawan chtěl. Široká ramena a ohebná vůle. Rozcuchané hnědé vlasy mu spadly do čela, když poklekl na tomtéž místě, kde jsem ještě před chvílí stál já. Za ním postávali dva vojáci, které si zvláště vybral, aby s ním vyrazili na misi. Pokrývalo je rudé bahno a jeden z nich neměl košili.

Založil jsem si ruce na hrudi a prohlížel si scénu před sebou. Šest krav v jídelně.

Mohl je nechat venku, ale Aldrik moc dobře věděl, že je to zcela nejvyšší úspěch, jaký kdy nějaká z jeho misí přinesla.

A ten nejhorší? Tělo v pytli.

„Mocný Kawane. Přivedl jsem půl tuctu dobytka pro dahrainskou armádu. Předkládám ti je a doufám, že prokážou moji loajalitu a hodnotu,“ pronesl Aldrik se skloněnou hlavou.

Několik lidí za zdroj potravy vděčně zatleskalo. Jako by těch krav bylo dost, aby nakrmily byť jen zlomek našich lidí.

Kawan se postavil a došel si je prohlédnout. Jakmile skončil, poplácal Aldrika po rameni a obrátil se k davu. „Co říkáte? Potěšil vás tento příspěvek?“

„Ano!“ zakřičela celá místnost. Tedy, skoro všichni.

Kawan se hrdelně zasmál. „Souhlasím. Povstaň, Aldriku. Dobře jsi sloužil svým lidem.“

Znovu zazněl potlesk a lidé se kolem nich shromáždili. Využil jsem příležitosti a zmizel. Mohl jsem jen vrtět hlavou nad tím, komu je asi ukradl. Chystal jsem se mu dát v duchu za jeho pý-

chu co proto, ale pak jsem se podíval na svou košili, připomněl si, kdo vlastně jsem, a nechal to být.

Koneckonců byla to jenom práce a tu jsem odvedl, takže se můžu jít trochu vyspat. Kdyby to ovšem jediná žena, na které mi v tomhle hradě záleželo, dovolila.

Otevřel jsem dveře a Bodlina začala okamžitě štěkat.

Uchechtl jsem se. „Já vím. Já vím.“ Došel jsem k nedbale ustlané posteli a poškrábal ji na hlavě.

Našel jsem ji ještě jako štěně. Byla zraněná a smečka ji opustila. A pokud to někdo mohl chápat, byl jsem to já. Šedé lišky byly noční stvoření – k tomuhle poznání jsem dospěl velmi těžce –, ale vždycky se vzchopila, když jsem dorazil ze služby.

Padla zpátky na postel a vystrčila břicho. Podrbal jsem ji a sundal plaňkovou okenici z okna.

„Omlouvám se,“ řekl jsem. „Nechtěl jsem, abys mě viděla s mečem v ruce. Ne takhle. Už můžeš běžet, jestli chceš.“

Zůstala ležet, zatímco jsem se prohlížel v malém, rozbitém zrcadle na stole. Bylo to horší, než jsem čekal. Měl jsem špinavé čelo a na tváři krev. S povzdechem jsem namočil žínku v umyvadle a smyl ze sebe následky svých činů.

Bodlina začala přecházet na posteli a přísahal bych, že mě znepokojeně pozorovala. Šedé lišky patřily mezi psovitě šelmy. Měly doslova vlčí instinkty, takže jsem nepochyboval, že ze mě teď cítí úplně všechno. A měl jsem pocit, že naprosto přesně ví, co jsem za člověka a co jsem právě provedl. Ale mohla kdykoli odejít a vždycky se vrátila, takže jsem doufal, že mi to nemá za zlé.

Stejně to bylo jedno. Já jsem si to měl za zlé.



ANNKA

„A je to, má paní,“ řekla Noemi, když mi došpendlila náprsenku k šatům. „Tenhle byl poslední.“ Kousla se do rtu, jako by váhala, jestli má pokračovat.

Co nejpovzbudivěji jsem se na ni usmála „Prostě to řekni, ať je to cokoli. Odkdy máme mezi sebou tajemství?“

Nervózně si přejela rukou po tmavých vlasech. „Nejde o tajemství, má paní. Jenom přemýšlím, jestli jste připravená ho znovu vidět. Vlastně kohokoli.“

Znovu se kousla do rtu. Byl to jeden z jejích mnoha roztomilých zvyků.

Vzala jsem ji za ruku. „Zítra je Den vzniku království. Lid potřebuje vidět, že se jejich princezně daří. Moje přítomnost u dvora je povzbudí a to je moje prvořadá role.“ Sklonila jsem hlavu.

Kdyby byla Noemi skutečně moje sestra, možná by se hádala. Jako moje komorná jen přitakala: „Dobrá.“

Nakonec mi nazula moje nejbytelnější boty, abych mohla s dokonale upravenými vlasy i šaty zamířit ven.

Ačkoli jsem žila ve zdejších paláci celý svůj život, pořád ve mně díky širokým oknům, nekonečným mramorovým podlahám

a množství galerií vzbuzoval úžas. Ale nehledě na všechnu svou krásu byl Meckonah mým domovem.

Matka a otec se zřekli svatby v chrámu a vyměnili si sliby na nádvoří před palácem.

Narodila jsem se tu. Moje první slůvka, první krůčky a všechno se odehrálo právě tady. Pociťovala jsem nesmírnou hrdost, tolik jsem palác i svou zemi milovala. A nebylo mnoho věcí, které bych pro ně neudělala. Vlastně zjevně neexistovalo nic, co bych pro Kadier neobětovala.

Pomaloučku jsem kráčela k hodovní síni a zastavila se mezi dveřmi. Možná měla Noemi pravdu – možná bylo příliš brzy. Jenže už mě spatřili.

Escalus si mě všiml dřív než otec, prudce vstal a vyrazil mě přivítat. Když mě objal, poprvé po několika týdnech jsem se upřímně usmála.

„Bolestně jsem toužil tě spatřit, ale Noemi říkala, že nejsi připravená na společnost,“ zašeptal. Rukou mi odhrnul pramínek vlasů z tváře. Oba jsme po matce zdědili její popelavě hnědé vlasy a vřelě hnědé oči, ale nebylo pochyb, že právě Escalus byl ozvěnou Theronu Vedetta.

„Ujišťuji tě, že šlo o nudnou záležitost. Jen jsem vzdychala nad svým stavem. Kromě toho ses jistě musel starat o mnohem důležitější věci.“ Snažila jsem se o lehký tón, ale cítila jsem, že selhávám.

„Vypadáš jinak,“ konstatoval a konejšivě mi položil ruku na rameno.

Pokrčila jsem jím. „Cítím se jinak.“

Ztěžka polkl. „Takže je všechno rozhodnuto?“

Přikývla jsem a ztlumila hlas. „Teď už záleží jen na otcově načasování.“

„Pojď se najíst. Neexistuje žádný žal, který by skořice neutěšila.“

Zahihňala jsem se. Cestou ke stolu jsem vzpomínala na matčina slova. Na útrapy duše měla mnoho léků. Sluneční svit, hudbu, skořici...

Ale jakmile jsem došla ke druhému konci stolu a poklonila se otci, smích mi zamrzl na rtech. Jaký bude dnes?

„Vaše Veličenstvo,“ pozdravila jsem.

„Anniko. Rád vidím, že je ti opět dobře,“ pronesl významně. Z těch slov bylo zřejmé, že temnota, která v některých dnech halila jeho duši, dnes ztěžkla jako hustý bouřný mrak.

S pokleslým srdcem jsem zaujala místo po jeho levici a přelétla pohledem dvořany, kteří tiše snídali. Bylo to svým způsobem melodické, vidličky a nože cinkaly o porcelánové talíře a podkreslovaly tichý šum hlasů. Obloukovými okny dopadaly na zem pruhy světla a vypadalo to, že ráno je příslibem nádherného dne.

„Teď když jsi zase na nohou, musíme probrat pár drobností,“ začal. „Zítřka je Den vzniku království, takže dnes večer přijede Nickolas. Myslím, že ti to poskytne vynikající příležitost k žádosti o ruku.“

„Dnes?“ Smířila jsem se s tím, jak nejlépe jsem dovedla, ale doufala jsem, že budu mít více času. „Jak jste vůbec věděl, že se dnes vrátím ke dvoru?“

„Nevěděl. Ale tak jako tak k tomu dojít muselo. Nickolas jen zřídka přijíždí ke dvoru bez příčiny a lépe dříve než později. Můžeš ho požádat po večeři.“

No, hezky to všechno uzavřel.

„A... to *já* musím požádat jeho?“

Otec pokrčil rameny. „Protokol. Máš vyšší postavení.“ Upřeně mě pozoroval zpod přivřených víček a pořád byl rozzlobený, že jsem se mu vzepřela. „A taky jsi... houževnatější, než se nám kdy zdálo. Takže tě myšlenka, že se ujmeš vedení, rozhodně nepřive-
de k mdlobám.“

Měla jsem chuť na něj zaječet a prosit, aby se můj laskavý a milý otec vrátil. Někde za těma očima byl muž, který mě chápal a spatřoval v mé tváři matku. A chyběl mi tolik, že jsem musela dělat doslova všechno, co bylo v mých silách, abych *tohohle* muže nezačala nenávidět.

Ale pořád jsem byla dcerou své matky. Už kvůli ní jsem si udržela úsměv na rtech, odhodlaná ochraňovat zbytky naší rodiny.

„Ne, můj pane. Nepřivede.“

„Dobře.“ A s tím se vrátil k jídlu.

Escalus dodržel slovo. Skořicové perníčky s polevou jsem měla na dosah ruky. Jenže navzdory jejich lákavé vůni jsem ztratila chuť.



LENNOX

Probudil jsem se o pár hodin později s Bodlininým čumákem položeným na noze. Přemýšlel jsem, proč neutekla tam, kde se obvykle celý den schovávala. Možná prostě jen věděla, že ji potřebuju.

Bobule, které jsem jí ráno nasbíral, jsem měl pořád ve váčku na opasku, a když jsem se převlékl do čistších šatů, nechal jsem je na hromádce na kraji postele. Černé kalhoty zastrčené do černých kožených bot, bílá košile a černá vesta. Ačkoli jsem neměl v úmyslu vyjet si dneska na koni, vzal jsem si raději i plášť.

Vypotácel jsem se z hlubin hradu do mlhavého denního světla, a jak jsem kráčel směrem k polím, mořský vítr mi cuchal vlasy.

Spatřil jsem skalnatou stezku vedoucí k moři, kde dvojice našich lidí v hrstce maličkých člunů rozhazovaly široké sítě na ryby. Další byli roztroušení po polích a sklízeli obilí. V okolních leších nahoře v horách rostlo divoké ovoce a ořechy a půda byla úrodná, když jsme si dali tu práci ji obdělat. Jen škoda, že to chtělo *tolik* práce.

Zdálky jsem uslyšel zvonění mečů a vydal se k aréně, abych nabídl pomocnou ruku při výcviku. Jenže po příchodu jsem si všiml, že skupinu už vede Inigo, což znamenalo, že jsem tu k ničemu.

Opřel jsem se nohou o nejnižší kládu hrazení a udělal si pohodlí, abych mohl pozorovat, jestli náhodou neobjevím talent.

„To je on,“ zaslechl jsem někoho šeptat. „Dnes ráno zabil tři lidi, kteří se pokoušeli utéct. Proslýchá se, že je Kawanovýmá očima a ušima.“

„Kdyby zajali někoho důležitého, jedině Lennox by se o ně do-
kázal... *postarat*,“ odpověděl další tlumený hlas. „Ani Kawanovi strážci nejsou tak chladnokrevní, aby je popravili.“

„Kawan je silný, ale přesto má srdce,“ pípl třetí.

„Co myslíte, neslyší nás?“

„Jestli jsem Kawanovýmá očima a ušima, vždycky je nejlepší předpokládat, že vás slyším,“ prohodil jsem, aniž bych zvedl oči.

Pak jsem udělal tu chybu, že jsem se rozhlédl po aréně. Pokaždé, když jsem se střetl s cizím pohledem, rychle přede mnou uhnul stranou.

Věděl jsem, jaké to je, když vás lidi poznávají. Mimoděk mě však napadlo, jaké by to bylo, kdyby mě doopravdy znali.

A pak se vynořila na povrch hlubší bolest a s ní i myšlenka, jaké by to bylo, kdyby mi odpustili.

S pečlivě strážným prázdným výrazem jsem sledoval boj, ale myšlenky mi vířily a zakopávaly jedna o druhou.

„Někdo působivý?“

Narovnal jsem se; vedle mě se opřel Kawan.

Zarískoval jsem a pohlédl na něj s nadějí, že v mých očích nepostřehne pohrdání.

Neplýtvat energií, aby se oblékal na odiv. Měl na sobě jen několik vrstev kůže. Tmavé vlasy si svázal dozadu, ale neučesal si je a jeden dlouhý pramen mu splýval přes pravé rameno. Oči jsem měl stejné jako matka, ale právě kvůli vlasům se noví rekruti často mýlili a mysleli si, že je můj otec.

„Těžko říct.“

Zavrčel. „Tento týden jsme získali dva kluky ze Sibralu.“

To slovo mezi námi zůstalo viset ve vzduchu. Sibral ležel tak daleko na západ, že byl prakticky v sousedství nepřítelů.

„To je daleká cesta,“ poznamenal jsem.

„To je. Jak se zdá, nehledali nás. Ani nevěděli, že existujeme. Ale zatoulali se k hranici našeho území a s radostí se k nám přidali za ubytování a teplé oblečení.“

„Nevěděli, že existujeme,“ zamumlal jsem.

„Neměj obavy. Už brzy se to dozvedí úplně všichni.“ Povytáhl si těžké kalhoty. „A k té tvé ranní výpravě. Tři proti jednomu, to není žádná hračka. Ale dal bych přednost, kdybys jim raději zabránil utéct, než je potom chytal. Lépe bys tak využil čas. A potřebujeme každého muže.“

Kousl jsem se do jazyka. Nebyla moje chyba, že jeho malé *království* tak často nedostávalo očekáváním.

„Co navrhuje?“

„Náležitě varování.“ Podíval se na oblohu. „Slyšel jsem, že dnes večer povedeš další lekci. Seznam je s následky.“

S povzdechem jsem odvrátil pohled. „Ano, pane.“

Poplácal mě po zádech. „Hodný kluk. Dávej tu na to pozor. Jestli se ukáže někdo slibný, nahlas mi to.“

S tím odkráčel a lidé se před ním rozestupovali jako příliv. Byla to podobná reakce, jaké se dostávalo i mně, ačkoli ta jeho byla velkolepější. S povzdechem jsem ho sledoval, jak odchází, a přemýšlel, že by na tom přece jen mohlo něco být. Jestli mě nemohou poznat ani mi odpustit, pak bude možná stačit, když se mě budou bát.



ANNIKA

Pach starých knih mě zasáhl, jakmile jsem otevřela dveře do knihovny. Okamžitě jsem cítila, jak mizí část tíhy, kterou jsem neustále vláčela na ramenou. Rozhlédla jsem se po důvěrně známém prostoru a vychutnávala si klid, který mi knihovna přinášela.

V téhle místnosti bylo tolik informací, tolik příběhů. V přední části se nacházel labyrint uliček mezi nízkými policemi a otevřený prostor se stoly ke studiu. Když zdejšími okny prosvítlo odpolední slunce, bylo to velkolepé; mohla jsem tu číst, ale zároveň se vyhřívat na slunci jako kočka. Bylo to blaho.

Kolem zadní části vedla v patře galerie a ze žebříků se mi točila hlava, kdykoli jsem se byt' jen podívala na vyšší příčky. Některé ze starších knih byly k policím připevněné řetězy; pokud by je někdo chtěl z knihovny odnést, musel by mít svolení samotného krále a pak ještě přesvědčit Rhetta – který knihovnu hlídal, jako by to byla živoucí bytost –, aby doopravdy uposlechl rozkaz. Naše sbírka byla tak rozsáhlá, že občas přijížděli učenci ze sousedních království, aby si od nás něco půjčili. Pod vyřezávanými dřevěnými lavicemi se ukrývaly džbery s pískem, aby v případě požáru zachránily z knihovny, co se dá. Naštěstí nikdy k žádné takové nehodě nedošlo.

Jak jsem se rozhlížela a užívala si poklid, který mi knihovna vždy přinášela, zpoza vysoké police vyšel Rhett a tiše se zasmál

„Už jsem se začínal bát, kam jste se poděla!“ prohlásil. Pak odložil hromádku knih na nedaleký stůl a došel mě obejmout.

Rhett byl jediný člověk v paláci, který se vůči mně neobtěžoval s žádným protokolem. Možná to bylo proto, že jsme se znali už jako děti, možná proto, že začínal jako pomocník ve stájích a byl zvyklý mě vídat rozčuchanou a rozjařenou, ale vždycky se choval, jako by korunka v mých vlasech nebyla nic než bambule na čepici.

„Nějak mi nebylo nejlíp,“ sdělila jsem mu.

„Doufám, že nic vážného,“ odtáhl se a poctil mě úsměvem od ucha k uchu.

„Vůbec ne.“

„A na copak máme dneska náladu?“ pousmál se.

„Na pohádky. Takové, ve kterých každý dostane, co si kdy přál, a hlavní hrdinové žili šťastně až do smrti.“

Úsměv mu zůstal a jen zakýval ukazováčkem, jako by říkal *Pojďte za mnou*.

„Máte štěstí, minulý týden jsme něco dostali. A protože vás tak dobře znám, má paní, najisto vím, že... tuhle,“ vytáhl knížku z vysoké police, „jste už strašně dlouho nečetla.“

Položil mi ohmataný svazek do rukou a mě napadlo, jestli ji kromě mě vůbec někdy někdo četl. Občas mi připadalo, jako bych byla jediná v celém paláci, kdo se obtěžuje chodit do knihovny.

„Tahle bude dokonalá. Balzám na duši.“

„A vezměte si i tuhle novou,“ naléhal a vrazil mi ji do náruče. „Čtete neobvykle rychle.“

„Ale ne dost rychle,“ usmála jsem se.

Chvíli se na mě upřeně díval a v očích se mu cosi mihlo. „Chtěla byste zůstat na čaj? Nebo, ještě líp, našel jsem pro vás na vyzkoušení další zámek...“

Povzdechla jsem si. Moc jsem si přála zůstat. Ale zítřek bude vyčerpávající. A dnešní večer ještě horší.

„Schovej ho na příště. Jednoho dne budu lepší než ty.“

„Budete mimořádným vládcem? Ano. Pohotovějším čtenářem? Samozřejmě. Ale rychlejší ve vyháčkování zámku?“ předstíral pobouření. „Nikdy!“

Zahihňala jsem se. „Zaprvé, to se ještě uvidí. A zadruhé, nikdy nebudu vládnout; budu šťastně žít pod vládou svého bratra. Jednoho dne.“

„To je to samé,“ odpověděl a spokojený úsměv mu nezakolísal.

„Děkuji za knihy.“

„Kdykoli, Vaše Výsosti.“

A s tím jsem odešla. Věděla jsem, že mě nohy budou dnes nejspíš trápit, ale být na nich tak dlouho bylo bolestivější, než jsem si myslela. Když mi v půlce cesty vyklouzly na schodech knihy z rukou, sehnula jsem se trochu moc rychle – a v tu chvíli jsem věděla, že je něco opravdu špatně.

Zadní stranou stehna mi projela tak pronikavá bolest, až jsem zasykla a rychle jsem se rozhlédla, vděčná, že jsem sama.

Opatrně jsem znovu vykročila. Dávala jsem si načas víc, než se mi líbilo, ale nedokázala jsem jít rychleji. Konečně jsem dorazila ke svému pokoji a otevřela dveře.

„Vaše Výsosti!“ vykřikla Noemi. Rychle ke mně přispěchala a zavřela za mnou.

Zvedla jsem sukně a šklubla sebou. „Jak moc je to špatné?“

„Zdá se, že se to otevřelo. Dobrá zpráva je, že jen jedna z těch ran. Pojdte, pomůžu vám do postele.“ Vklouzla mi hlavou pod paži, aby mě podepřela, a já se pomalu napřímila. „Co jste pro všechno na světě dělala?“

„Snědla jídlo. Šla do knihovny. Víš, jak dokážu být bezhlavá.“

Noemi se uchechtla a pomohla mi lehnout si na břicho. „Je hezké slyšet vás znovu vtipkovat.“

Přemýšlela jsem o tom, jestli se budu ještě někdy skutečně smát.
„Podala bys mi ty knížky, prosím? Abych měla co dělat?“

Pospíšila si zpět, popadla knížky a položila mi je na noční stolek. Zírala jsem na otrhaný svazek vedle toho netknutého a v duchu děkovala Rhettovi, že trval na obou. Odpoledne strávím v posteli.

„Jeho Veličenstvo vzkázalo, že máte dnes večer důležitou schůzku. Mám vám připravit vaše nejlepší šaty. Obvykle bych sáhla po těch stříbrných, ale když vidím, co se stalo, možná by bylo bezpečnější něco v tmavě rudé.“

„To je velmi prozíravé, Noemi. Děkuji.“

„Teď to bude štípat.“

„Já vím.“

Dala se do práce a já se snažila nevydat ani hlásku. Čím méně bude vědět o mé bolesti, tím líp. Ležela jsem a snažila se vymyslet, jakými slovy někoho požádat o ruku. Obzvláště muže, o kterého jsem neměla nejmenší zájem.

Povzdechla jsem si a pokusila se potlačit nechuť. Manželství mých rodičů bylo také domluvené a jejich láska byla tak velká, že její konec otce zničil skrz naskrz. Když se matka ztratila, celé měsíce byl k neutišení.

Takže jsem z první ruky věděla, že dohodnuté manželství nemusí být nutně hrozné. Kromě toho palác byl tak velký, že jsme nejspíš mohli prožít větší část týdne, aniž bychom se viděli jindy než u jídla. Pořád budu mít svůj pokoj, knihovnu a bratra a Noemi. Pořád budu mít stáje a všechny tváře, které jsem si zamilovala a jimž jsem věřila. Jen k tomu budu mít ještě manžela. To je všechno.

Zatímco Noemi dokončovala práci, vzala jsem první z knížek a ztratila se ve světě, kde se lidem splnily všechny sny.



LENNOX

„Necourejte se,“ pobídl jsem skupinu mladých rekrutů na nepřilíš strmém svahu, přičemž jsem se záměrně vyhýbal oblasti, kde jsem ráno zabil tři dezertéry.

Od moře se zvedal vítr a šustil trávou, takže jsem musel křičet, aby mě bylo slyšet. Nebyl to problém. Lidé byli zvyklí, že na ně řvu.

„Tady zastavte,“ přikázal jsem tuctu vojáků, kteří se teď tísnili na vrcholu kopce.

„Představte si, že jste na misi a oddělili jste se od skupiny. Ztratili jste se v lese a nemáte kompas. Co uděláte?“ zeptal jsem se. Odpovědí mi bylo jen napjaté ticho. „Nikdo?“

Prostě tam jen stáli se založenýma rukama a třásli se zimou.

„Tak dobrá. Pokud cestujete ve dne, je to snadné. Slunce putuje po obloze od východu k západu.“ Rozhlédl jsem se po zemi a téměř okamžitě našel, co jsem potřeboval. „Popadnete tak půl metru dlouhý klacek a zabodnete ho kolmo do země.“ A přesně to jsem provedl. „Až vyjde slunce, nebo jakmile to bude viditelné, položíte kámen na konec stínu, který vrhá klacek.“ Položil jsem kámen na pomyslný stín. „Pak počkáte asi patnáct minut. Slunce se posune na obloze výš a stejně tak stín na zemi. Opět položíte kámen na

jeho konec.“ Umístil jsem druhý kámen. „Pomyslná spojnice mezi těmito kameny určuje nalevo západ a napravo východ. Pokud se k ní postavíte zády a vydáte se směrem vpřed, zamíříte přesně na sever a nakonec dorazíte k hradu. Nebo k oceánu. Jen doufám, že jste dost chytří, abyste poznali rozdíl.“

Ticho. No, přinejmenším jsem si myslel, že jsem vtipný.

„Cestování v noci je ovšem úplně něco jiného. Kvůli tomu se musíte naučit orientovat podle hvězd.“

Ozvalo se jen šoupaní nohou, jak se všichni tiskli čím dál víc k sobě. Proč nikdo nechápe, jak je to důležité? Na druhé straně kopce na nás čeká celé *království*. A všichni se starají jen o to, že je jim zima.

„Zvedněte hlavy. Vidíte ty čtyři hvězdy tvořící malý nepravidelný čtverec?“ Další ticho. „Nikdo?“

„Ano,“ odpověděl konečně kdosi.

„Vidíte je všichni? Pokud ne, musíte mi to říct. Nemůžu vás nic naučit, pokud už jste ztraceni.“ Ticho. „Tak dobrá. To je Velká medvědice. Pokud budete sledovat spojnici dvou hvězd napravo, najdete Polárku. To je nejjasnější hvězda na nebi. Vidíte ji všichni?“

Mezi rekruty se ozvalo váhavé zahučení.

„Polárka ukazuje téměř dokonale na sever. Na nebi se nepohybuje, ostatní hvězdy krouží kolem ní. A když se podíváte přímo nad sebe a spojíte si to místo s Polárkou, opět vás to nasměruje na sever. A pokud se budete držet tohoto směru, vždycky byste měli být schopni najít hrad.“

Rozhlédl jsem se kolem, jestli mi rozumí. Přišlo mi to všechno samozřejmé, jenže já jsem studoval noční oblohu, ještě než jsem se naučil číst. Tehdy totiž ještě existovaly věci ke čtení. Nikdo se na nic nezeptal, a tak jsem pokračoval.

„Další možností je najít dva klacky. Vyberete si nějakou zářivou hvězdu a zabodnete klacky asi metr od sebe do země v přímce

s hvězdou. Pak stejně jako u slunce počkáte asi dvacet minut, než se pohne. Pokud hvězda stoupá přímo nad vás, jste otočeni k východu, pokud klesá, díváte se na západ. Pokud se pohne vpravo, jste otočeni na sever, a pokud vlevo, znamená to jih. Nespleťte si směry, jinak se beznadějně ztratíte.

Vaším úkolem na několik nadcházejících nocí je dojít sem a procvičovat si to, i když bude zataženo. Do měsíce byste to měli mít zvládnuté.

A teď se na mě podívejte,“ přikázal jsem jim a rychle si získal jejich pozornost. „Vysvětlil jsem vám, jak najít cestu sem a zpátky do hradu pomocí hvězd na obloze. Ale rád bych se vyjádřil jasněji.“ Odmlčel jsem se a každému z nich se podíval do očí. „Pokud tyto dovednosti využijete k pokusu o útěk, stanete před ostřím mého meče. A pak toho budete litovat.“

„Ano, pane,“ zamumlala nějaká statečná duše.

„Výborně. Rozchod.“

Když za hřebenem kopce zmizel stín posledního z nich, zhluboka jsem si oddechl a položil se do trávy. Pak jsem se zadíval na noční oblohu.

Občas bylo příliš rušno i v mém hradním pokoji. Ozývaly se kroky, nesmyslné hádky a zbytečný smích. Ale tady venku... tady jsem mohl přemýšlet.

Vylekalo mě zašustění a uklidnil jsem se až ve chvíli, kdy jsem poznal Bodlinu.

„Ach. Jsi na lovu? Našla jsi něco dobrého?“

Pokusil jsem se ji podrbat na hlavě, ale už byla znovu v pohybu, a tak jsem obrátil oči zpátky k nebi.

Byla v něm jistá krása a připomínka, jak jsme maličcí. Otec mi ukazoval všechna souhvězdí a vyprávěl o postavách a příbězích, které byly svázány s těmito hvězdami. Netušil jsem, jak moc to mám brát vážně, ale líbilo se mi, že by teď mohl někde

jinde nějaký otec vyprávět svému synovi stejné příběhy a chlapec by přemýšlel o možnostech, které mu život přinese, a že by se mohl stát někým, z koho lidé vytvoří legendu a vepíšíou jeho příběh do hvězd.

Chudák kluk. Jednoho dne o tu iluzi přijde. Ale doufal jsem, že ji ještě má, i když jen pro dnešní noc.



ANNIKA

Měsíc stoupal stále výš a hvězdy se kolem něj třpytily jako diamanty, ačkoli bylo jasně vidět, že nejsou všechny jen bílé. Některé zářily namodralým nebo žlutým svitem, některé byly trochu narůžovělé. Noční obloha se podobala nejlépe oblečené dvorní dámě, hvězdy představovaly nejlepší šaty a měsíc dokonalou korunku.

Sálem zněla hudba a radost, taneční parket přetékal páry nejruznějšího věku. A já jsem stála u zdi a dívala se z okna.

Bratranec Nickolas se dostavil přesně, jak slíbil, rovný jako pravičko a se znuděným výrazem ve tváři. Ne, že by někdy vypadal jinak.

Nickolas – všeobecně známý jako vévoda z Canisse – byl vysoký, štíhlý, měl kaštanově hnědé vlasy a ostražitě oči, které vypovídaly o tom, že si většinu myšlenek nechává pro sebe. Jako člověk, který dává jasně najevo, co má na srdci, jsem tuto vlastnost kdysi obdivovala. Byl dokonalý muž na svém místě a podle mého otce člen jediného rodu, na němž skutečně záleželo.

Jeho rodiče byli popraveni rukou mého dědečka za podezření ze spiknutí a ohrožení koruny. Matka, lady Leone, měla skrze nějakého *velmi* vzdáleného příbuzného, větev tak vzdálenou rodokmenu,

že už skoro uvadla, v žilách královskou krev. Nickolas byl ušetřen, protože se sotva narodil, a jakmile dorostl do příslušného věku, přísahal věrnost našemu rodu. Existovala možnost, že by mohl mít někde tam venku přívržence, ale pokud jsem věděla, nikdy se neodchýlil od svého odhodlání podporovat linii Vedettů. Nijak to ovšem nezastavilo klepy a to stačilo, aby otec přikročil k akci. Už dlouho upíral zrak k budoucnosti, jak Escalusově, tak mé.

Escalusova volba ohledně sňatku byla komplikovaná; každá potenciální nevěsta přinášela království nitky spojenectví nebo zvláštních výhod. A co se týkalo mě? Jediný muž hodný mé ruky musel být takový, který se spokojí s mým postavením. Spojení našich linií znamenalo konec možností, že by mohl soupeřit s Escalusem. Nebyly v tom žádné složité počty, žádná komplikovaná prohlášení. Bylo to jednoduché a jasné... každému, kromě mě.

Neměla jsem pro otce lepší odpověď než přímé ne. Ale moje *ne* bylo velmi rozhodně zamítnuto. A tak jsem skončila s Nickolase, který mě pronásledoval sálem, dokonce i když jsem se vzdálila pohovořit si s hosty. Po pár minutách mě našel a dýchal mi na rameno, na můj vkus trochu moc blízko.

„Obvykle tančíte,“ poznamenal.

„Ano. Churavěla jsem a ještě se zotavuju,“ odpověděla jsem.

Neurčitě zahučel a dál vedle mě sledoval dav.

„Jezdíte ráda na koni, je to tak? Zítří si s Jeho Veličenstvem, Jeho Výsostí a se mnou vyjedete, že?“

Vždycky takhle mluvil. Oznamil rozhodnutí, ale doplnil ho otázkou, aby se to zdálo zdvořilé.

„Opravdu ráda jezdím. Ale zúčastním se jen za předpokladu, že mi bude dobře.“

„Výborně.“

Pokud to ovšem bylo tak dobré, proč se neusmál? Proč se *nikdy* neusmíval?

Rozhlédla jsem se po sále a snažila se představit si takhle celý život. A stejně jako jsem to mívala v každé jiné situaci ve zvyku, položila jsem si otázku, co by udělala v tuhle chvíli moje matka. Nemohla jsem na to ovšem myslet, aniž bych zároveň pomyslela na to, jak by si počínala během událostí, které k ní vedly. Zprv-
vé by mi stála po boku. Tím jsem si byla naprosto jistá. I kdyby to znamenalo postavit se otci. Stála by při mně, i kdyby to znamenalo riskovat jeho hněv. Zadruhé, v případě prohry by v tom hledala něco dobrého. Neúnavně by obracela každý list a pátrala po světlé stránce.

Znovu jsem se zadívala na Nickolase. Ano, byl chladný a příkrý. Ale možná to s sebou přinášel hluboký smysl pro zodpovědnost. Pravděpodobně zasvětil život podpoře a ochraně toho, co je důležité. Jako jeho manželka budu do této kategorie jistě spadat.

A láska... netušila jsem, jak hluboce je schopen ji prožívat. Sama jsem jí jako dítě zažila jen jiskřičku. Usmála jsem se při vzpomínce na tu vyjížďku s matkou a dům u cesty. Chyběly mi naše výpravy do světa a její vůdčí ruka.

Zachytila jsem otcův výmluvný pohled, kterým mě pobízela, abych se konečně zhostila svého úkolu. Polkla jsem a narovнала ramena.

„Nickolasi?“

„Chtěla byste jídlo, že?“ hádal. „U večere jste moc nejedla.“

Páni, vážně mě pozorně sledoval. „Ne. Děkuji. Mohl byste se ke mně na chvílku připojit?“

Zamračením skryl zmatek, ale pohotově mě následoval do odlehlé chodby.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptal se s obočím staženým k sobě. *Když zmizíte*, pomyslela jsem si.

„Příznávám, že vůbec nevím, jak s touhle konverzací začít, ale snad budete tak laskavý, abyste mě vyslechl.“ Nenáviděla jsem tón vlastního hlasu. Byl vzdálený, plochý. Ale Nickolas to nejspíš ne-

postřehl. Pouze zdvořile přikývl, jako by slova byla příliš velkým plýtváním energie.

Cítila jsem, jak se mi na čele perlí pot. Jak jsem měla lhát a předstírat, že ho *chci* požádat o ruku?

„Odpusťte mi, ale postavení velí, abych to byla já, kdo tu otázku položí.“ Odkáslala jsem si a k dalším slovům jsem se musela nutit. „Nickolasi, byl byste ochoten si mě vzít? Pokud ne, pochopím to a nebudu –“

„Ano.“

„Ano?“

„Ano. Každý přece musí vidět, že je to moudré.“

Moudré. Jistě, tohle slovo dámě vyskočí v hlavě jako první, když uvažuje o sňatku. Ne *vášnivá oddanost* a *osud* jako z romantických knih. „To je pravda. A myslím, že lid z toho bude mít velkou radost. Předčit ji může jedině to, až se usadí i Escalus.“

Přikývl. „Pak bychom měli jít příkladem.“

A s tím mě bez jediného varování políbil. Měla jsem tušit, že když nemají jeho ústa ponětí, jak se zvlínit v úsměvu, budou také neschopná poddat se polibku. Rázem bylo postaráno o mé dvě největší životní zkušenosti – žádost o ruku a první polibek. A obě představovaly značné zklamání.

„Pojďme zpátky dovnitř,“ nabídl mi rámě. „Jeho Veličenstvo to bude chtít vědět.“

„To vskutku bude,“ povzdechla jsem si.

Položila jsem mu ruku na předloktí a společně jsme se vrátili do sálu. Otec nás sledoval s otázkou v očích. Odpověděla jsem stejně.

Viděl, jak mi to láme srdce? Viděl, co zosnoval? Netušila jsem, co by bylo horší: že byl naprosto slepý, nebo to viděl a bylo mu to jedno.

Ne. Tomu jsem odmítla věřit. Pořád tam někde uvnitř přebýval. Věděla jsem to.

Přispěchal Escalus a vložil se mezi nás. „Odpustíte, bratranče Nicku, ale –“

„Nickolasi,“ opravil ho. „Nicku nikdy.“ Zatvářil se, jako by zkrácenina jeho jména byla hluboko pod jeho úroveň.

Escalus briskně zakryl pobavený úsměv. „Jistěže. Nickolasi, prosím, dovolte, abych vás připravil o doprovod. Už je to příliš dlouho, co jsem tančil se svou sestrou.“

Nickolas se zamračil. „Máme novinky pro –“

„Jistě to může jednu skladbu počkat. Pojď, Anniko,“ pobídl mě a svižně odtáhl pryč. Spustil, jakmile jsme se ocitli z doslechu. „Vypadáš, jako bys měla na krajíčku. Pokus se to ještě pár minut vydržet.“

„Budu v pořádku,“ odpověděla jsem. „Prostě mě zabav.“

Začali jsme se pohupovat. Myslela jsem, že se usmívám... ale už jsem si nebyla jistá. Cítila jsem podivnou prázdnotu, která byla možná dokonce horší než po ztrátě matky.

„Vyprávěl jsem ti někdy, jak jsem se pokoušel utéct?“ zeptal se Escalus.

Zamračila jsem se. „Nic takového se přece nikdy nestalo.“

„Ale stalo,“ trval na svém. „Bylo mi deset a právě jsem zjistil, že jednou budu králem. Není to legrační? Myslela bys, že jsem to přece musel už dávno vědět. Proč nikdo jiný neměl služebnictvo, které by ho seznamovalo s denním programem? Proč jsem se nemohl přátelit, s kýmkoli jsem chtěl? Proč rodiče už tehdy probírali můj sňatek?“

„Je to legrační,“ připustila jsem. „Mám dojem, že jsem o tom věděla dřív, než jsem se naučila mluvit.“

„No, já nikdy netvrdil, že jsem z nás ten chytřejší. Netušil jsem to, dokud mě otec neposadil před rodokmen a neukázal mi naše jména. Inkoust byl výraznější, to si taky pamatuju. Protože ta linie byla stará a my jsme noví. Každopádně mě to vyděsi-

lo. Slýchal jsem otce mluvit o obraně hranic a uzavírání paktů. Existovalo tolik věcí, které se zdály pro někoho tak malého jako já příliš velké.“

Naklonila jsem hlavu a soucitně se na něj zadívala. „Nikdo nečekal, že povedeš království v deseti letech, hlupáčku.“

Usmál se a rozhlédl se po sálu. „Vidíš, a to byla další věc, kterou jsem úplně nechápal. Jakmile mi došlo, že koruna jednou připadne mně, myslel jsem, že to bude hned. A že musím všechno okamžitě zvládnout. Nechtěl jsem ji, a tak jsem se rozhodl, že uteču.“

Muselo to být tak půl roku poté, co k nám přišel Rhett, a ten byl tehdy taky ještě dítě. Ale věřil jsem mu. Pomohl mi sbalit vak a plánovali jsme, jakého koně bych si měl vzít.“

„Počkej,“ zavrtěla jsem zmateně hlavou. „Tvrdíš, že ti *Rhett* pomáhal utéct, když ti bylo deset?“

„Ano. Bez váhání. Teď by nic takového nejspíš neudělal.“

Zahihňala jsem se. „Poslední dobou je lepší snažit se udržet si hlavu na ramenou.“

„Souhlasím. Každopádně, zatímco balil, rozhodl jsem se napsat matce a otci dopis, v němž jsem se omlouval, že odjíždím. A na konec jsem přidal: ‚Určitě dejte korunu Annice. Stejně si povede líp, než bych to kdy zvládl já.‘“

Odvrátila jsem pohled. „Tos neudělal.“

„Ale ano. Myslel jsem, že ty – v sedmi letech, podotýkám – zvládneš víc než já v deseti. A pořád si myslím, že bys mohla vládnout, kdyby nebylo zbylí, Anniko. Myslím, že lidi by se za tebou na povel vrhli i z útesu.“

„Jsi směšný.“

Přitáhl si mě blíž ve snaze, abych ho poslouchala. „Anniko, důvod mého úspěchu, až se jednou stanu králem, tkví v tvé přítomnosti. Víím, že mi vždycky řekneš, když se budu chovat jako blázen; a jestli na něco zapomenou, ty mi to určitě připomenesh. Je

mi jasné, že máš dnes večer pocit, jako by část tvé duše umřela. Viděl jsem to, když jsi vyšla zpoza rohu.“

Uhnula jsem pohledem. Nickolas měl pravdu, byla jsem až příliš snadno čitelná.

„Ale musíš v sobě najít sílu a držet se jí. Stále tě potřebujeme; *já* tě potřebuju.“

Opatrně mě vedl po parketu a já jsem uvažovala o jeho slovech. Chtělo se mi plakat, ale úplně z jiného důvodu. Nickolas a okovy povinnosti představovali nejhlubší beznaděj; Escalus a jeho víra ve mně naopak vyvolávali vzkříšení.

„Počkat. Zvládl jsi to vůbec z paláce? Jel tě otec hledat?“

Escalus si povzdechl. „Udělal jsem chybu, když jsem řekl kuchařce, že potřebuju nějaké jídlo, protože utíkám. Pověděla to matce... která mě našla ve stájích a přemluvila mě, abych zůstal.“

„Jak jinak. To byla celá ona.“

„To byla celá ona,“ zopakoval. „Takže ať už cítíš cokoli, měla bys vědět, že jsem za tebe vděčný. A že ať se děje, co se děje, pořád jsem tady.“

Vzhlédla jsem ke svému absurdnímu, statečnému a úžasnému staršímu bratrovi. „Já jsem tu taky.“



LENNOX

Síň byla stejná jako vždycky. Hlasitá, chaotická a temnější, než by měla za jasného dne být. Vešel jsem dovnitř a automaticky zamířil rukou k jílci meče, než jsem si uvědomil, že jsem si ho na snídani nevzal. A když jsem se rozhlédl po všech těch tvářích, které mě pohledem zaháněly do kouta, najednou mi to připadalo jako špatný nápad.

Pokud to šlo, jedl jsem mimo ranní špičku. A když ne, popadl jsem cokoli, co se dalo vzít do ruky, a utekl jsem. Teď jsem postával u vchodu a rozhodl se pro krajíc chleba, i když jsem měl mnohem větší hlad.

Ve výsledku na tom nezáleželo. Došla ke mně mladá dívka a viditelně se třásla, když na mě upřela laní oči.

„Co je?“ zeptal jsem se.

Otevřela pusku, ale nevyšla z ní ani hláska.

„Neboj se. Nezabiju tě jen proto, že jsi mi přinesla zprávu.“

Nevypadala přesvědčeně a trvalo jí dalších pár nádechů, než konečně promluvila.

„Kawan se po tobě ptá,“ řekla.

„Vážně?“ ujišťoval jsem se nevěřičně.

Přikývla. A pak odešla tak rychle, až to připomínalo útek.

Proč mě pro všechno na světě shání? S povzdechem jsem se rozloučil se snídaní a vydal se k jeho komnatám. Předpokládal jsem, že původně patřily nějakému králi.

Neustále jsem si v hlavě opakoval tři věci. Zaprvé, že pro *mě* poslal *on*, tudíž se k němu nesnažím připlazit. Zadruhé, že musím srazit svou hrdost tak nízko, jak to jen půjde. A zatřetí, že musím dodržovat pravidla.

Nikdy neutíkej, nikdy neodvracej pohled a nikdy se nesnaž ospravedlňovat. Takhle jsem přežil.

Zaklepal jsem na dveře. Chvíli mu trvalo, než pro mě někoho poslal. A k mému překvapení to byl Aldrik, kdo mě přivítal samolibým úšklebkem. Doširoka otevřel dveře, abych mohl spatřit za stolem sedícího Kawana. Za zády měl svoji osobní stráž: Slonea, Illia, Mastona a – nejprve k nim musel dojít – Aldrika.

Člověk by čekal, že takové významné místo dostanu já, že? Vždyť jsem byl synem ženy, kterou měl omotanou kolem prstu. To já dělal většinu jeho špinavé práce. To mě se bál nejvíc ze všech lidí na hradě.

Ale pokud jsem od Kawana něco chtěl, musel jsem pořádně zabrat. A k tomu jsem se odmítal snížit. „Volal jste mě, pane?“ zeptal jsem se s důrazem na poslední slovo ve snaze působit důstojně. Jakožto jediný potomek dávno ztraceného vůdce našeho lidu by měl být Kawan oslovován jako král, ale podle jeho vlastních slov si ten titul šetřil na dobu, až dobude skutečné království. Kdykoli jsem si ho zkušel představit se zlatou korunou v zacuchaných vlasech, došel jsem k závěru, že ani změna místa z něj krále neudělá.

„Ano,“ odpověděl a podíval se na mě. Okamžitě jsem nabyl dojmu, že mě čeká trest. „Přišel čas, abys ses předvedl. Posílám tě na misi.“

Málem jsem se usmál. Mise. Konečně!

Mise byly jeho způsobem, jak testovat lidi a zjišťovat, kam až sahá jejich loajalita. Počítalo se jen s těmi, u nichž jsme si byli jisti, že neutečou, a všichni, kteří se vrátili, byli svým způsobem... nedotknutelní. Něco z toho jsem si díky ostří svého meče už vysloužil, ale kromě strachu, který si lidé obvykle pojili s mým jménem, jsem chtěl také respekt.

Každý měl právo vybrat si vlastní družinu a vymyslet náplň mise. Jediným požadavkem bylo, aby naši lidé měli z jejího výsledku užitek. Někdy to znamenalo víc jídla, jindy hospodářských zvířat, nebo dokonce víc vojáků.

Ale já jsem měl tušení, že ať už získám cokoli, ve skutečnosti tím nic neskončí.

Konec nastane jedině mou smrtí.

„S radostí přijímám, pane.“

„Jak víš, můžeš si vybrat kteréhokoli muže. Avšak,“ záměrně se odmlčel. Znovu mě v útrokách sevřel ten děsivý pocit, že mě chce vlastně potrestat, „tentokrát ti vojáky vyberu já.“

„Cože?!“

Na rtech mu pohrával úsměv. On si to užíval. Střelil jsem očima k matce. Jako vždycky zůstala zticha a vůbec se na mě nepodívala.

„Musíš dokázat, co v tobě je, ale jsi příliš zbrklý. Pošlu s tebou pečlivě vybranou skupinu lidí, kteří tě postaví do latě, pokud se utrhneš ze řetězu,“ vysvětlil.

A kteří tě přivlečou zpátky, pomyslel jsem si.

„Jako první půjde Andre.“

Prímhouřil jsem oči. „Ten... co sotva promluví?“

„Griffin.“

Zvedl jsem oči v sloup. „Nedokáže brát cokoli vážně.“

„Sherwin.“

„Nemám ani tušení, kdo to je.“

„Blythe.“

„Holku?“

„A nakonec Inigo.“ Nad jeho jménem se rozzářil nejvíc. A proč by taky ne? Pokud moji misi nedokáže zhatit nikdo jiný, Inigovi se to zaručeně povede. Měl na tváři jizvu, kterou jsem mu tam vlastnoručně udělal. Neposlechne jediný můj příkaz.

Za Kawanovými zády si Slone připlácl ruku na pusu a snažil se zakrýt smích. Proč jsem se stále pokoušel těmhle lidem něco dokázat, po tom všem, co jsem vykonal, a se všemi životy, které jsem vzal?

Znovu jsem pohlédl na matku. „Pořád budeš mlčet? Zpackaná mise tě připravila o manžela, a on se teď ujistil, aby moje dopadla stejně. Nemáš k tomu co říct?“

Zdálo se, že ji to ani v nejmenším netrápí. Přes rameno jí spadaly ledově blondáté vlasy a v očích měla úsměv. „Pokud jsi takový vůdce, jak tě známe, měl by sis s tou skupinou snadno poradit. Věřím ti.“

Znovu načrtla do písku ostrou hranici. A já opět ustoupil.

„Dobře. Předvedu ti, co přesně dokážu.“



ANNIKA

Odjakživa jsem milovala zvony. Jednou mě matka vzala na věž, aby mi ji zvoník mohl ukázat. Hladila jsem obrovské mosazné zvonce a on mě nechal, ať si je zkusím pomocí lana rozhoupat; byla jsem moc malá, než aby vůbec zacinkaly. Ale jejich jasný a radostný zvuk znamenal oslavy. Zvonily, když se narodil královský potomek, když jsme dosáhli velkého vítězství a – jediné chvíle, kdy jsem je slyšela já – ve sváteční dny.

Dnes vyzváněly na počest Dne vzniku království. Každý na dohled od paláce pozoroval, jak stojíme na balkoně. Mávat davům byla naše práce – někdo to mohl považovat za pošetilý úkol, ale přinášelo to jednu z mála šancí ukázat lidem z Kadieru, že jsem tady a že mi na nich záleží. Hleděla jsem jim do očí, přijímala vzdušné polibky, usmívala se a doufala, že nikdy nezjistí, že nejsem ze své úlohy nijak nadšená.

Odhrnula jsem si větrem zacuchané vlasy za rameno a otočila se k Escalusovi. V uniformě s výcvikovými odznaky na levé straně hrudi mu to hrozně slušelo.

Zahihňala jsem se, když znovu zčervenal, protože jeho jméno provolala další žena. „Měl by sis na to zvyknout,“ podotkla jsem.

„Před jejich zbožňováním tě může zachránit jedině manželství. Ale nejspíš i potom ti budou k nohám padat náhodou upuštěné kapesníčky. Ačkoli by tahle praktika možná ustala, kdybys je po každé s úklonou nezvedal.“

Nevěřicně se ke mně obrátil. „Jak bych mohl něco takového udělat? Dáma přece svůj kapesníček potřebuje!“

Znovu jsem se zasmála a můj smích se rozezněl společně se zvony. Zpoza Escaluse se překlonoil otec a podíval se na mě. Podle jiskřiček v očích jsem poznala, že dnes je to on, skutečně *on*.

„Dnes vypadáš úplně jako ona.“ pronesl. „S těmi vlasy přes rameno a tím roztomilým smíchem.“

Z jeho slov se mi chtělo plakat. „Opravdu?“

Když byl takový a hněvivá mlha, zahalující jeho mysl po matčině zmizení, se na chvíli zvedla, můj svět se proměnil. Cítila jsem naději. Viděla jsem muže, který na mě býval tak hrdý a pěl jen samou chválu. A přemýšlela jsem, jestli by se tenhle člověk dokázal omluvit za vyřčená slova a spáchané činy; a jestli by se mohl obměkčit a zprostit mě zasnoubení. Byla jsem ve velkém pokušení o to požádat: ale kdybych se spletla, mohl by znovu zmizet.

Úplně jako ona.

Slýchávala jsem to od lidí denně a občas mě to přivádělo k zamýšlení.

Měla jsem matčiny zvednutý nos a popelavě hnědé vlasy, a v odlehle chodbě visel její portrét, který připomínal, že mi darovala i tvar a barvu svých očí. Ale vrtalo mi hlavou, jestli toho nebylo víc.

Vybavila jsem si, jak Escalus někdy stává, s vahou přenesenou pevně na levou nohu stejně jako otec. Nebo jejich kašel... nedokázal jsem je rozeznat, pokud jsem je u toho neviděla. Bylo to stejné i mezi mnou a matkou? Detaily, které jsem za dobu, co není s námi, už zapomněla?

„Buďte pozdravena, má malička,“ pravil Nickolas, který postoupil dopředu, aby se k nám u zábradlí připojil.

Napadlo mě, jestli se matka musela někdy tak usilovně nutit k úsměvu. Jestli jsme měly i tohle společné. „Zdravím vás.“

„Připojte se ke slavnostnímu honu na lišku?“ zeptal se, zatímco kynul davu pod námi.

Málem mě mrzelo, že si tu příležitost nechám ujít. Otec mi už jen zřídkakdy dovoloval opustit palácové zdi. Ale i kdybych se na to cítila, nestála jsem o jeho společnost.

„Jak jsem se zmínila včera večer, necítím se úplně dobře. Jezdím moc ráda, ale dnes odpoledne bude nejlepší zůstat doma,“ pokusila jsem se omluvit. „Vím, že jste vynikající jezdec, takže si zajisté povedete skvěle.“

„Nejspíš ano,“ odpověděl. „Pokud nechcete, abych zůstal s vámi.“

Pracně jsem se snažila udržet klidný hlas. „To není třeba. Stejně budu jen spát.“ Přesunula jsem zrak zpátky k davu a znovu s úsměvem zamávala.

„Přemýšlel jsem,“ začal a stále zdravil lidi. „Nestojím o dlouhé zasnoubení. Myslíte, že byste mohla zařídit svatbu do měsíce?“

Do měsíce?

Zmocnil se mě podivný pocit, jako by mě škrtila obrovská ruka.

„Já... budu se muset zeptat Jeho Veličenstva. Ještě nikdy jsem svatbu neplánovala,“ pokusila jsem se zamaskovat strach žertem.

„Pochopitelně. Ale neztrácejme čas.“

Snažila jsem se přijít na nějakou výmluvu, proč ještě počkat... ale žádná mě nenapadala.

„Jak si přejete,“ odpověděla jsem. Když zvony dozněly, naposledy jsme zamávali shromážděným lidem a obrátili se k odchodu. Venku měl následovat hon na lišku a tanec dívek se stuhami na náměstí. Kdybych zůstala, mohla bych se dívat alespoň zdálky. Později jsme pořádali závod, při kterém budou děti hledat malované

kameny, poschovávané kolem paláce, a den skončí slavnostní hostinou. Den vzniku království byl mým nejoblíbenějším svátkem.

Nickolas se usmál. „Jsem potěšen, že jste tak ochotná. Doufal jsem, že s vámi proberu ještě něco jiného.“ Zastavil mě a vzal mé ruce do dlaní. Bylo to tak něžné gesto, že mě na okamžik napadlo, odkud pramení můj strach.

Koneckonců je to přece Nickolas. Zнала jsem ho – i když jen matně – celý život. Možná nebyl tím, koho jsem chtěla, ale nebylo před čím utíkat.

„Oslavila jste osmnácté narozeniny. Je z vás dáma a k tomu princezna. Až bude ohlášeno naše zasnoubení, očekávám, že budete nosit vyčesané vlasy.“

Srdce mi udělalo kotrmelec. Ani ne před deseti minutami se otec z mých vlasů těšil. „Já... matka je vždycky nosila rozpuštěné. Mám to tak radši.“

„V soukromí je to v pořádku. Ale už nejste dítě, Anniko. Dáma by měla nosit vlasy vyčesané.“

Ztěžka jsem polkla. Měl nebezpečně blízko k tomu, aby překročil hranici. „Moje *matka* byla nesmírně kultivovaná dáma.“

Naklonil hlavu ke straně a promluvil tak odměřeným a chladným tónem, až mě překvapovalo, jak mohl být zároveň tak rozčilující. „Nesnažím se začít hádku, Anniko. Prostě si myslím, že byste měla ukázat svou dospělost a smysl pro to, co se sluší. Chápu, že ne *všechny* starší ženy nosí vlasy vyčesané, ale většina ano. Pokud stanete po mém boku, očekávám, že mě budete patřičně reprezentovat.“

Odtáhla jsem ruku, abych si za zády promnula mezi prsty konečky vlasů. Jemně se vlnily a měly stejnou barvu jako její. Vždycky byly čisté a učesané; mít je rozpuštěné nebylo nic, za co bych se měla stydět.

Připravovala jsem se na hádku – nebylo by to poprvé –, ale teď na ni nebyl správný čas ani místo.

„Je to všechno?“ zeptala jsem se.

„Prozatím. A teď vzhůru, převléknout se na hon.“ Políbil mě na hřbet ruky a odkráčel pryč.

Z druhé strany chodby se na mě usmál otec, a znovu upřímně.

Nechtěla jsem, aby mě viděl smutnou. Ne, když měl dobrý den. Musela jsem okamžitě pryč. Schovala jsem se v salonku, a jakmile byl v paláci opět klid a všichni vyrazili na lov, přesunula jsem se do svého oblíbeného úkrytu.

Když jsem vešla do knihovny, chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, proč se cítím tak zmatená. Panovalo tam přítmí. Rhett předčasně zatáhl většinu závěsů a místnost tonula v šedých stínech.

Vládlo tam tajuplné ticho, ale ne prázdné. Nedaleko vstupních dveří seděl Rhett, zabořený v černém sametovém křesle, a pohrával si s dalším zámekem. Vzhlédl, když mě slyšel přicházet, ale jeho obvyklý úsměv se nedostavil.

„Tenhle je nový?“ zeptala jsem se a opatrně se posadila naproti němu.

Přikývl a podal mi ho. Byl těžší, než se zdál. Vytáhla jsem jehlici ze svých očividně pohoršujících vlasů a dala se do práce.

„Kdes ho našel? Vypadá hrozně starý,“ poznamenala jsem a snažila se jehlicí prozkoumat vnitřek zámku.

„Byl ve smetí v kuchyni. Nejspíš se někde povaloval a nikdo už neví, kde je k němu klíč,“ pronesl bez nadšení, což se mu vůbec nepodobalo. Než přišel do paláce, aby se živil poctivou prací, v okrajových částech země se naučil, jak otvírat zámky a vykrádat kapsy.

A matka byla známá svou touhou odpouštět.

Dřel ve stájích, ale projevoval nenasytý hlad po vědění. Takže když zemřela stará knihovnice, naznačila jsem matce, že mladík s Rhettovým nadáním a odhodláním je podle mě tím nejlepším, komu knihovnu svěřit, a ona souhlasila. Byl přirozený talent. Nejen

v knihovně, ale ve všem, do čeho se pustil. Pomáhal mi s výcvikem v šermu, i když to nebylo tak docela v souladu s pravidly, a našel si dokonce čas, aby mě naučil, jak někomu vybrat kapsy nebo vyháčkovat zámek. Popravdě jsem věděla, že nemám nijak blízko k jeho obratnosti nebo umění, ale stejně jsem to milovala.

„Stalo se něco?“ zeptala jsem se bez rozmyslu a jehlice konečně zavadila o něco, čím by se dalo pohnout.

„Slyšel jsem zvěsti.“

„Zvěsti,“ zopakovala jsem. „Hmm. Nikdy nevím, jestli je to špatné, nebo dobré. Asi to záleží na tématu. Jsou věci, o kterých se mluví mezi obyčejnými lidmi, stejně špatné jako to, co se probírá v zámeckých komnatách?“

Rhett si pohrával s dlouhým stéblem slámy. „No... jsou to zámecké zvěsti.“

Okamžitě jsem se zastavila. „Ano?“

Najednou vybuchl v přívalu slov. „Vy jste vážně zasnoubená s Nickolasem? Proč jste mi o tom neřekla?“

Z jeho tónu a z toho, jak mu potemněly oči, jsem poznala, že je velmi zklamaný, protože to musel slyšet od někoho jiného. Nečekala jsem, že se ho to tolik dotkne.

„Ano. Jsem. Ale došlo k tomu teprve včera večer. Nesnažila jsem se to před tebou tajit. Nijak zvlášť zatím nestojím o to, aby to *kdokoli* věděl.“

„Takže je to pravda? Vy si ho vážně vezmete?“ V hlase se mu ozvala ostrá hrana, svědčící o jakési hluboké emoci.

„Ano.“

„Proč?“

Podrážděně jsem zvedla ruce. „Protože očividně musím.“ Začala jsem se znovu vrtat v zámku, ale když jsem byla našťavaná, nešlo mi to od ruky.

„Ach tak,“ hlas mu zjihl. „Takže vy... do něj nejste zamilovaná?“

Věnovala jsem mu prázdňý pohled. „Ne. Ale protože miluju *Kadier*, stejně si Nickolase vezmu. I když mám pocit, jako by mi někdo kolem hrudi ukoval mříž, a nemůžu se pořádně nadechnout. Možná... možná jsem přečetla až moc knih.“ Pokrčila jsem rameny. „Ale doufala jsem ve *vášně*, v lásku, která by vzala rozumné důvody za ramena a shodila je z útesu. Doufala jsem v rámci hranic svého života alespoň ve zdání svobody, ale to se nestane. Nickolas není má spřízněná duše, natož moje láska. Je pro mě vhodný a to je všechno. Jednoduše se jen snažím najít způsob, jak to obrátit v něco dobrého.“

„Máte ho vůbec ráda?“

Povzdechla jsem si. „Myslím si, že ani mezi námi dvěma nejsou tyhle otázky úplně vhodné, Rhette.“

Položil mi ruku na prsty, které svíraly zámeček. Cítila jsem každý jeho mozol z mládí, každý zahojený řez. „Není to právě o tom? Vždyt víte, že se mnou můžete vždycky mluvit, Anniko. Upřímně.“

Zadívala jsem se do jeho hnědých očí, překypujících něhou. Už neexistovalo moc lidí, kterým bych mohla říct pravdu. Escalus o mně věděl víc než já a Noemi ho zdatně následovala. Matka už s námi nebyla a otcí se nedalo věřit, ne ohledně něčeho opravdu důležitého. Ale Rhett... měl pravdu. S ním jsem vždycky mohla mluvit otevřeně.

„A co bych měla říct?“ odvážila jsem se. „Přišla jsem na svět, abych se zhostila velmi specifické role. Narodila jsem se pro to. A s tím přichází zodpovědnost. Snažím se to přijmout s určitou dávkou grácie. Jsem zamilovaná? Ne. Ale spousta manželství se uzavírá bez lásky. Právě teď usiluji alespoň o respekt.“

„Dobře, takže ho respektujete?“

Polkla jsem. No, řá přímo do živého, že?

„Anniko, to nemůžete.“